

Jeg tror for øvrigt, at man er inde paa en gal Vej ved at ansætte ugifte Kvinder som Ledere af disse Anstalter, og dette Syn deles sikkert af mange andre ogsaa udenfor mit Parti. Det burde sikkert være Ægtepar, der kom i Spidsen for disse Anstalter, eller det burde være Kvinder, maaske Enker, der have haft Børn. Jeg staaar her med en Pjece fra 1827, skrevet af Doktor N. David. Han foreslaar deri Oprettelsen af Magdalenehjem, Stiftelser altsaa omtrent som Vejstrup Pigeheim, for unge Piger paa 14—15—16 indtil 18 Aar. Selvfølgelig, siger han, bør der være en lægekyndig Direktør — der bør selvfølgelig ogsaa være en gejstlig Direktør. „Kunde den lægekyndige Direktør af og til holde Foredrag for Pigerne om de vigtigste Kapitler af Menneskets fysiske Beskrivelse og de mest praktiske Leveregler til Sundhedens Vedligeholdelse“, siger han, „da vilde de Timer, som hertil anvendtes, visselig bære velsignede Frugter“. Men det interessante er dette, at denne Mand, da han kommer til at tale om, hvem der skal lede en saadan Anstalt, siger — jeg beder ærede Medlemmer at være af den Godhed at undskylde, at jeg oplæser det paagældende Stykke, og beder selvfølgelig ogsaa den højtærede Formand om Overbærenhed —: „Bedst vilde derfor Stiftelsen formentlig være tjent med midaldrende og dannede Enker, som selv have været eller vare Mødre til flere Børn, der nu ikke længer opholdt sig hjemme hos dem; thi af saadanne Fruentimmere, som jo maa kende til større Husholdninger, tør man snarest vente den Erfaring og de Egenskaber, som Stiftelsen vil kræve af dem. Hos aldrende Jomfruer tør man i Almindelighed ikke forudsætte den nøje Kundskab til Husvæsenet, der af Forstanderinderne bør forlanges, ligesom ogsaa deres Karakter i Almindelighed har et Anstrøg af en Bitterhed og Misfornøjelse med Verden, der gør dem mindre skikkede til deres yngre Søstres venlige Ledere“.

Dr. David har utvivlsomt Ret. Det er trist nok, at vi i Aaret 1907 ikke ere naaede til, at denne fortrinlige Mands Anskuelser ere blevne gældende paa dette Omraade. Vi ansætte en halvgammel Frøken, som har været Selskabsdamé hos Frøken Budde, som Forstanderinde for 30 vanskelige Piger. Stakkels Kvinde, det maa blive en frygtelig Opgave, hun gaar ind til!

I Forbindelse med dette vil jeg sige, at for de særlig vanskelige Børn og navn-

lig Piger vilde man sikkert staa sig ved i Stedet for at tage en Flok og blande dem sammen at udsøge nogle af de bedste Plejehjem og give hvert af Børnene en Værge, der kunde føre Tilsyn med Hjemmet, tale med vedkommende Hjem Forældre og give dem Vejledning om, hvorledes de skulle være overfor disse Piger, og saa give disse Hjem en god og rimelig Erstatning. Nu er hvert Barns Anbringelse og Opdragelse paa Vejstrup beregnet til at koste 400—500 Kr. om Aaret. Hvis man vilde ofre tilnærmelsesvis det samme Beløb paa Børnenes Anbringelse i private Familier, tror jeg, det vilde være bedre. Jeg har den Opfattelse, at den Opgave at opdrage 30—40 meget vanskelige unge Piger, navnlig for en ugift Kvinde, vil være omtrent umulig.

For Braaskovgaard's Vedkommende har man jo købt en stor Gaard til Opdragelsesanstalt for de særlig vanskelige Drengene. Men man har ikke nøjedes med de store Jordarealer, der i Forvejen høre til Gaarden, man har købt yderligere 50 Tdr. Land — tror jeg — til. Jeg tillod mig i sin Tid at kritisere Udnævnelser af den Mand, der er konstitueret der, og jeg fastholder selvfølgelig det Angreb, jeg har rettet mod denne Mand. Det første, han gjorde, da han kom derover, var at se efter, hvordan Cellerne vare, og han kom da til det Resultat, at der ikke var Celler nok, og at de, der vare, ikke vare snævre nok. Dernæst sagde han til Karlen, at han vel nok kunde staa for at se, hvorledes han tampede Drengene. Gymnastikhuset derimod interesserede han sig mindre for. Denne Mand, der er bleven, lad mig sige: paavirket af det frygtelige Opdragelsessystem, som er gældende paa Landerupgaard, har ganske vist den Undskyldning, at han har været Lærer der, hvor Møller, Sønnen af Møller paa Flakkebjerg, som i mange Aar har ført en haard Haand der, har været Forstander. Det eneste, der noget forsonede Drengene med Tilværelsen der, er den prægtige Hustru, denne Mand har. Men frygteligt har Regimentet været paa denne Anstalt. Indtil nu ere vi ikke naaede langt nok i Kritikken overfor visse af vore Anstalter. Endnu staaar der noget tilbage. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at sige, og jeg gentager det her: Lad os faa en Kommission til at undersøge alle disse Forhold. Før det sker, blive vi ikke fri for Røret.

Om Forstanderen paa Landerupgaard maa det vel siges, at han kan ikke gøre